

ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่หนีเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

นิรุธ มะโนมัย, พย.ม.*
ทรงสุตา หมั่นไธสง, ประ.ด.**
วิไลพร พลสูงเนิน, พย.ม.*
สันติ ยุทธยง, พย.ม.*
ฉวีวรรณ ศรีดาวเรือง, ประ.ด.*

Received : June 12, 2020
Revised : December 23, 2020
Accepted : December 23, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณนานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่หนีเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม กับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมหนีเรียน จำนวน 98 ราย เครื่องมือวิจัยมีความเที่ยงของเจตคติต่อการเรียนเท่ากับ 0.90 และพฤติกรรมหนีเรียน เท่ากับ 0.84 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่หนีเรียนโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยอายุ 14.20 ปี ส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 68.4 เจตคติต่อการเรียนโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.47, SD = 1.03$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือนักเรียนคิดว่าการศึกษาช่วยพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้น ($M = 4.35, SD = 0.80$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือนักเรียนเชื่อคำกล่าวที่ว่า “ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด” ($M = 2.48, SD = 0.96$) พฤติกรรมการเรียนโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ($M = 2.24, SD = 1.13$) พบค่าเฉลี่ยสูงสุดในหัวข้อ การผัดวันประกันพรุ่ง เอาไว้ก่อน วันหลังค่อยทำ ($M = 3.15, SD = 1.08$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือนักเรียนออกนอกบริเวณโรงเรียนก่อนถึงเวลาเลิกเรียน ($M = 1.60, SD = 0.91$) ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนด้านลบของนักเรียนที่หนีเรียน ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1-3 พบว่ามีความสัมพันธ์แปรผกผันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $r = -0.469, p = .01$

คำสำคัญ: พฤติกรรมหนีเรียน เจตคติ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

* วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุดรธานี ; ผู้ให้การติดต่อ : E-mail: bubuu_ni@bcnu.ac.th

** วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น

The Relationship Between Attitude Towards Learning and Learning Behavior of Junior High School Truancy Students in Mueang District, Udonthani Province

Nirut Manomai, MSN^{*}

Songsuda Murnthaisong, Ph.D^{**}

Wilaiporn Ponsoongnern, MSN^{*}

Santi Yutthayong, MSN^{*}

Chaweewan Sridawruang, Ph.D^{*}

Abstract

This descriptive research aimed to explore the relationship between academic attitudes and learning behavior of junior high school truancy students in Mueang District, Udonthani Province. Data were collected by using questionnaires with a sample of 98 risky students with truancy behaviors. The research tools had been examined the content validity and the reliability. The reliability of the attitude towards learning questionnaire was 0.90 and learning behavior was equal to 0.84. Data were analyzed using descriptive statistics included frequency, percentage, mean, standard deviation. Pearson's Product Moment Correlation was used to analyze the relationship between attitude towards learning and learning behavior.

The results showed that the average age of participants was 14.20 years old. Most of them were male (68.4%). The overall attitude towards education was at high level ($M = 3.47$, $SD = 1.03$). The highest mean scores found in the topic of students think that education helped improve their lives ($M = 4.35$, $SD = 0.80$). The lowest mean scores found in the topic of students believed in the idea "what a splendid head, yet no brain" that the idea of "shared knowledge" ($M = 2.48$, $SD = 0.96$). The overall learning behavior was at low level ($M = 2.24$, $SD = 1.13$). The highest mean scores found in the topic of student procrastinated ($M = 3.15$, $SD = 1.08$). The lowest mean scores found in the topic of students leaving the school before school time ($M = 1.60$, $SD = 0.91$), the relationship between attitude towards learning and negative learning behavior found statistically significant inverse correlation $r = -0.469$, $p \text{ value} = .01$

Keywords: truancy behavior, attitude, secondary school students

^{*} Boromarajonani College of Nursing Udonthani; Corresponding E-mail: bubuu_ni@bcnu.ac.th

^{**} Boromarajonani College of Nursing KhonKaen

ความสำคัญและปัญหา

ระบบการศึกษาไทยในปัจจุบันตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มีการจัดระบบการศึกษาขั้นประถมศึกษา 6 ปี (6 ระดับชั้น) ระบบการศึกษาขั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี (3 ระดับชั้น) และระบบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (3 ระดับชั้น) ซึ่งเป็นระบบการศึกษาภาคบังคับอย่างน้อย 12 ปี ภายใต้ระเบียบข้อบังคับของกระทรวงศึกษาธิการและนโยบายประเทศ อย่างไรก็ตามนักเรียนบางคนไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับอันเนื่องมาจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอก จึงนำไปสู่การไม่ไปโรงเรียน โดดเรียน หนีเรียน เป็นต้น ในปัจจุบันนี้ปัญหาของการประพฤติดกฏระเบียบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาเพิ่มมากขึ้น เช่น การไม่ตั้งใจเรียน การหนีเรียน การเข้าเรียนไม่ตรงเวลา มาเรียนไม่สม่ำเสมอ การส่งงานไม่ทันตามเวลาที่กำหนด การแต่งกายไม่สุภาพ การแสดงออกที่ไม่เหมาะสมในสถานที่ต่างๆ (ปิยธิดา ศรีจันดา, 2556)

จากรายงานผลการปฏิบัติงานของเครือข่ายเสมารักษ์อุดรธานี และเจ้าหน้าที่เทศกิจเทศบาลนครอุดรธานี ป้องกันและแก้ไขปัญหาลูกและเยาวชนจังหวัดอุดรธานี ร่วมออกตรวจดูแลความประพฤตินักเรียนและนักศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี บริเวณสวนสาธารณะหนองประจักษ์ พบว่ามีนักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียนจำนวน 10 ราย เป็นหญิงทั้งหมดและเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อายุระหว่าง 13-16 ปี โดยมีพฤติกรรมหนีเรียนและจับกลุ่มทำกิจกรรมที่สวนสาธารณะหนองประจักษ์ในช่วงบ่ายของเวลาเรียน โดยไม่ได้รับอนุญาต เครือข่ายเสมารักษ์อุดรธานีและเจ้าหน้าที่เทศกิจเทศบาลนครอุดรธานี ได้ดำเนินการอบรมตักเตือน และแจ้งสถานศึกษามา รับตัวกลับสถานศึกษา พฤติกรรมหนีเรียนจัดเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่เกิดปัญหาต่อบรรบบการศึกษาและสังคมไทยในปัจจุบัน (เครือข่ายเสมารักษ์อุดรธานี, 2560)

ผลการรายงานสภาวะการณ์เด็กและเยาวชนปี 2556-2559 พบว่าร้อยละของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่โดดเรียนหรือไม่เข้าเรียนเป็นประจำ จังหวัดอุดรธานีอยู่ในอันดับ 5 ของประเทศ (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2556) จังหวัดอุดรธานี เป็นจังหวัดที่มีความพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี มีแหล่งอำนวยความสะดวก ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ โรงภาพยนตร์ ร้านเกมใหม่ๆ ที่ทันสมัย และสถานบันเทิงอื่นๆ ซึ่งสถานที่เหล่านี้ เป็นแหล่งชุมนุมสำหรับเด็กและเยาวชน ที่มีโรงเรียนอยู่ในเขตอำเภอเมืองนั้นอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนในจังหวัดอุดรธานี โดดเรียน หนีเรียน ไม่เข้าเรียน เป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ เจตคติต่อการเรียนเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี (Ming, Ling, & Jaafar, 2011) ซึ่งเจตคติเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เป็นความรู้สึก ความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือเกิดจากประสบการณ์ เจตคติต่อการเรียน เป็นสภาพอารมณ์ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อตอบสนองต่อครู โรงเรียนและระบบการศึกษา เจตคติในทางที่ดีต่อการเรียน คือมีความพึงพอใจ สนใจมาเรียนสม่ำเสมอ ยอมรับในความสามารถและวิธีการสอนของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา ในทางกลับกันเจตคติในทางที่ไม่ดีต่อการเรียน นักเรียนมักแสดงออกในลักษณะของความไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบครู ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา เจตคติต่อการเรียนจึงเป็นปัจจัยที่ควรศึกษากับกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียน ซึ่งมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และการหนีเรียนของเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มกระทำผิดอย่างอื่นร่วมด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าช่วงอายุของนักเรียนที่หนีเรียนจะเริ่มต้นในวัยที่น้อยลง โดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนจัดเป็นพฤติกรรมอย่าง

หนึ่งที่ก่อปัญหาให้กับระบบการศึกษาและสังคมมากขึ้น (ซีวัน เขียววิจิตร, 2551) ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้มีความสำคัญเพื่อเป็นข้อมูลนำเข้าในการส่งเสริมเจตคติต่อการเรียน และลดพฤติกรรมการไม่ใส่ใจการเรียน ส่งผลให้นักเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและมีการพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นเยาวชนของชาติที่มีคุณภาพในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยนี้ใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีนิเวศวิทยาเชิงสังคม (Social Ecological Model) นี้ประยุกต์มาจากแนวคิดของบรอนเฟนเบรนเนอร์ (Bronfenbrenner, & Ceci, 1994 as cited in Yearwood, Pearson, & Newland, 2012) ร่วมกับการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของมนุษย์ การศึกษาครั้งนี้เน้นเฉพาะระดับตัวบุคคล (personal or individual level) คือลักษณะส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมคือเป็นปัจจัยในส่วนของตัวนักเรียน ประกอบด้วย เจตคติต่อการเรียนและพฤติกรรมการเรียน

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน 3 โรงเรียนในเขตเมืองจังหวัดอุดรธานี ที่มีพฤติกรรมหนีเรียนอย่างน้อย 1 ครั้งต่อภาคการศึกษา ซึ่งได้จากการคัดกรองเบื้องต้นจากครูแนะแนวของโรงเรียนเท่านั้น

ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 3 โรงเรียนในจังหวัดอุดรธานี ซึ่งได้มาจากการสุ่มซึ่งมีจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ทั้งหมด 315 คน ผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จากนักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียน จำนวนทั้งหมด 98 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยศึกษาสร้างขึ้นโดยใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีนิเวศวิทยาเชิงสังคม (Social Ecological Model) และการทบทวนวรรณกรรม ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง เจตคติต่อการเรียน และพฤติกรรมการเรียน โดยแบบสอบถามได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ โดยการหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Index) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียน .92 และแบบสอบถามพฤติกรรมหนีเรียน .84 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาปรับแก้เนื้อหาตามข้อชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญเพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถามก่อนนำไปใช้และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 30 คน เป็นเพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกลุ่มตัวอย่าง ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง และคำนวณหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยวิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค

(Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงของเจตคติต่อการเรียนเท่ากับ 0.90 และพฤติกรรมหนีเรียน ได้เท่ากับ 0.84 รายละเอียดของแบบสอบถามดังนี้

ส่วนที่ 1: แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับชั้น ผลการเรียน จำนวนพี่น้อง สถานภาพพ่อแม่ การอาศัยอยู่ในปัจจุบัน ระดับการศึกษาพ่อแม่ รายได้ครอบครัว

ส่วนที่ 2: แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียน เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อเจตคติต่อการเรียน เป็นมาตราประมาณค่า ประกอบด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เห็นๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คะแนน 1 - 5 คะแนน มีข้อคำถามทั้งหมด 16 ข้อ เป็นข้อคำถามเชิงบวก 8 ข้อ และข้อคำถามเชิงลบ 8 ข้อ เกี่ยวกับ ความสำคัญของการใส่ใจในการเรียน ประโยชน์และคุณค่าของการตั้งใจเรียน การนำความรู้ที่ได้จากโรงเรียนไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต สภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยต่อการเรียน นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม มาจัดระดับเจตคติต่อการเรียน โดยใช้การอิงเกณฑ์แบ่งเป็น 3 ระดับตามเกณฑ์ของ Best (1997) คือ ระดับมากคือค่าเฉลี่ย 3.68 - 5.00 ระดับปานกลางคือ ค่าเฉลี่ย 2.34 - 3.67 ระดับน้อยคือ ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.33

ส่วนที่ 3: แบบสอบถามพฤติกรรมหนีเรียน เป็นแบบสอบถามการแสดงพฤติกรรมทางลบด้านการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง เป็นมาตราประมาณค่า ประกอบด้วย มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด มากที่สุด หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมนั้นๆ มากกว่า 6 วันในภาคการเรียน มากหมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมนั้นๆ ประมาณ 5 - 6 วันในภาคการเรียน ปานกลาง หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมนั้นๆ ประมาณ 3 - 4 วันในภาคการเรียน น้อย หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมนั้นๆ ประมาณ 1 - 2 วันในภาคการเรียน โดยมีค่าคะแนน 1 - 5 คะแนน มีข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ การแยกตัวจากเพื่อน การไม่เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน การไม่เข้าแถวหน้าเสาธง การไม่เข้าเรียน การออกนอกบริเวณโรงเรียนก่อนถึงเวลาเลิกเรียน การไม่ส่งงานตามที่ครูมอบหมาย หรือส่งล่าช้า การปิดบังข้อมูลการหนีเรียน หรือการไม่แจ้งข้อมูลผลการเรียนกับผู้ปกครอง การเมินเฉยต่อคำตักเตือนจากครู/ผู้ปกครอง ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม มาจัดระดับการแสดงพฤติกรรมของเด็กหนีเรียน โดยใช้การอิงเกณฑ์แบ่งเป็น 3 ระดับคือ ระดับมากคือค่าเฉลี่ย 3.68 - 5.00 ระดับปานกลางคือ ค่าเฉลี่ย 2.34 - 3.67 ระดับน้อยคือ ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.33 และมีข้อคำถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับสาเหตุที่หนีเรียนและสถานที่อยู่หลังจากที่หนีเรียนและจำนวนครั้งที่หนีเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ภายหลังจากที่ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุดรธานี เลขที่ IRB BCNU 044/015/61 รับรอง เมื่อกันยายน 2561 ผู้วิจัยได้แจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับ ขั้นตอน วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บข้อมูลกับทางโรงเรียนและกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามจะถูกเก็บไว้เป็นความลับและจะนำเสนอข้อมูลเป็นภาพรวมโดยไม่สามารถสืบค้นหรือระบุตัวผู้ให้ข้อมูลได้ จากนั้นผู้วิจัยได้แจ้งรายละเอียดของการวิจัยและขอความยินยอมจากนักเรียนและผู้ปกครองในการเข้าร่วมการวิจัย กลุ่มตัวอย่างสามารถยกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยได้เมื่อไม่สะดวกใจโดยไม่มีผลกระทบใดๆ ทั้งสิ้น นักวิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลเจตคติต่อการเรียน ข้อมูลพฤติกรรมการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการ

เรียนกับพฤติกรรมการเรียน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment correlation)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยนำเสนอตามวัตถุประสงค์การวิจัย คือ ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง เจตคติต่อการเรียน พฤติกรรมการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับพฤติกรรมการเรียน รายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมืองจังหวัดอุดรธานี จำนวน 98 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 68.4 และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 31.6 มีอายุเฉลี่ย 14.20 ปี มีผลการเรียน (GPA) ปีการศึกษา 2561 ส่วนใหญ่พบว่าอยู่ในช่วง 2.00 - 2.49 พบร้อยละ 57.1 ($M = 2.24$, $SD = 0.612$) รายได้ต่อเดือนของครอบครัว ในช่วงน้อยกว่า 5,000 - 10,000 บาท/ เดือน พบร้อยละ 35.2 ค่าเฉลี่ยรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 7,733 บาท ($M = 7,733.01$, $SD = 78,711.63$)

2. เจตคติต่อการเรียน

การศึกษา พบว่า เจตคติต่อการเรียนของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.47$, $SD = 1.03$) โดยนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนในระดับปานกลาง 10 หัวข้อจาก 16 หัวข้อ พบค่าเฉลี่ยในระดับมากพบ 6 หัวข้อ โดยพบค่าเฉลี่ยสูงสุดในหัวข้อนักเรียนคิดว่าการศึกษาคช่วยพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้น ($M = 4.35$, $SD = 0.80$) รองลงมาคือนักเรียนคิดว่าการเรียนหนังสือมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน ($M = 4.14$, $SD = 0.87$) และหัวข้ออื่นๆ ที่พบค่าเฉลี่ยในระดับมากคือหัวข้อ นักเรียนคิดว่าหากนักเรียนตั้งใจเรียนจะทำให้สอบได้คะแนนสูงขึ้น นักเรียนคิดว่าคนที่เรียนหนังสือมีโอกาสหางานทำได้ง่ายกว่าคนที่ไม่ได้เรียนหนังสือ นักเรียนคิดว่าการอ่านหนังสือทำให้รอบรู้เรื่องราวต่างๆ มากขึ้น และนักเรียนคิดว่าคนที่ได้เรียนหนังสือสามารถแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าคนที่ไม่ได้เรียนหนังสือ พบว่าค่าเฉลี่ยต่ำสุด ในระดับปานกลาง คือหัวข้อนักเรียนเชื่อคำกล่าวที่ว่าคิด”ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด” ($M = 2.48$, $SD = 0.96$) ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของเจตคติต่อการเรียนจำแนกรายข้อ (n = 98)

เจตคติต่อการเรียน	M	SD	ระดับ
1. นักเรียนคิดว่าการศึกษาคช่วยพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้น	4.35	0.80	มาก
2. นักเรียนคิดว่าการอ่านหนังสือทำให้รอบรู้เรื่องราวต่างๆ มากขึ้น	4.06	0.91	มาก
3. นักเรียนคิดว่าการเรียนต่อในระดับสูงเป็นการไม่คุ้มกับเวลาและเงิน	3.11	1.02	ปานกลาง
4. นักเรียนคิดว่าการเรียนหนังสือทำให้เกิดความทุกข์ใจ	3.37	1.17	ปานกลาง
5. นักเรียนคิดว่าหากนักเรียนตั้งใจเรียนจะทำให้สอบได้คะแนนสูงขึ้น	4.13	1.07	มาก
6. นักเรียนคิดว่าคนที่ได้เรียนหนังสือสามารถแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าคนที่ไม่ได้เรียนหนังสือ	3.81	1.07	มาก
7. นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนหนังสือเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่าย	2.97	1.11	ปานกลาง
8. นักเรียนคิดว่าคนที่เรียนหนังสือกับคนที่ไม่ได้เรียนหนังสือสามารถดำรงชีวิตเหมือนกัน	2.79	1.16	ปานกลาง
9. นักเรียนคิดว่าการเรียนหนังสือทำให้เสียโอกาสในการทำงานหาเงิน	3.41	1.29	ปานกลาง
10. นักเรียนคิดว่าการเรียนหนังสือมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน	4.14	0.87	มาก
11. นักเรียนคิดว่าการไปเที่ยว ดูหนังในโรงภาพยนตร์น่าสนใจกว่าการไปโรงเรียนเพื่อเรียนหนังสือ	3.12	1.07	ปานกลาง
12. นักเรียนคิดว่าคนที่เรียนหนังสือมีโอกาสหางานทำได้ง่ายกว่าคนที่ไม่ได้เรียนหนังสือ	4.08	0.99	มาก
13. นักเรียนคิดว่าสิ่งที่สอนในโรงเรียนไม่ได้ช่วยแก้ไข้ปัญหาในชีวิตประจำวัน	2.92	1.04	ปานกลาง

ตารางที่ 1 (ต่อ)

เจตคติต่อการเรียน	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
14. นักเรียนเชื่อคำกล่าวที่ว่า “ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด”	2.48	0.96	ปานกลาง
15. นักเรียนคิดว่าสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยต่อการเรียน	3.45	0.92	ปานกลาง
16. นักเรียนคิดว่าการเรียนปัจจุบันเหมาะสมกับนักเรียน	3.56	1.08	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.47	1.03	ปานกลาง

3. พฤติกรรมหนีเรียน

จากการศึกษาตัวแปรพฤติกรรมหนีเรียน ซึ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเชิงลบของกลุ่มตัวอย่าง คือเด็กนักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียน จำนวน 20 ข้อ เกี่ยวกับพฤติกรรมส่วนบุคคล ประกอบด้วย พฤติกรรมการไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง การไม่สนใจการเข้าร่วมกิจกรรม ไม่เข้าเรียน ไม่ส่งงาน การโดดเรียน การปิดบังข้อมูลด้านการเรียน ไม่สนใจการว่ากล่าวตักเตือน ผลการวิจัยโดยภาพรวมพบว่า มีการแสดงออกพฤติกรรมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ($M = 2.24$, $SD = 1.13$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับปานกลาง คือ นักเรียนผัดวันประกันพรุ่ง เช่น “เอาไว้ก่อนวันหลังค่อยทำ” ($M = 3.15$, $SD = 1.08$) รองลงมา คือนักเรียนไม่ส่งงานตามที่ครูมอบหมาย ($M = 2.83$, $SD = 0.95$) โดยพบค่าเฉลี่ยการแสดงพฤติกรรมระดับปานกลางจำนวน 8 หัวข้อ และพบระดับน้อยจำนวน 12 หัวข้อ โดยพบค่าเฉลี่ยต่ำสุด อยู่ในระดับน้อย คือ นักเรียนออกนอกบริเวณโรงเรียนก่อนถึงเวลาเลิกเรียน ($M = 1.60$, $SD = 0.91$) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของพฤติกรรมหนีเรียนจำแนกรายข้อ (n =98)

พฤติกรรมกรเรียนของเด็กหนีเรียน	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่สวมรองเท้านักเรียนปล่อยเสื้อลอยชาย และไม่ชอบคาดเข็มขัดเป็นประจำ	1.72	1.02	น้อย
2. นักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรมหน้าเสาธง ในตอนเช้าเป็นประจำ	1.71	1.06	น้อย
3. นักเรียนไม่ส่งงานตามที่ครูมอบหมาย	2.83	0.95	ปานกลาง
4. นักเรียนไม่ชอบเรียนหนังสือ	2.61	1.09	ปานกลาง
5. นักเรียนผัดวันประกันพรุ่ง เช่น “เอาไว้ก่อนวันหลังค่อยทำ”	3.15	1.08	ปานกลาง
6. นักเรียนชอบทำงานคนเดียวมากกว่า	2.58	1.19	ปานกลาง
7. นักเรียนหลับไปอยู่เพียงลำพัง	1.77	1.15	น้อย
8. นักเรียนทำงานคนเดียวแล้วรู้สึกสบายใจมากกว่าทำงานกลุ่ม	2.25	1.14	น้อย
9. เมื่อถึงชั่วโมงเรียนที่นักเรียนไม่ชอบ นักเรียนจะไม่เข้าเรียนในชั่วโมงนั้น	2.21	1.18	น้อย
10. นักเรียนรู้สึกว่าเพื่อนไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นนักเรียน	2.56	1.08	ปานกลาง
11. นักเรียนรู้สึกเบื่อเมื่อต้องทำงานกลุ่มกับเพื่อนและไม่อยากทำ	2.16	1.05	น้อย
12. เมื่อนักเรียนเห็นเพื่อนเล่นข้างนอกห้องเรียน นักเรียนจะออกจากห้องเรียนไปเล่นกับเพื่อนแม่ในเวลาเรียน	2.24	1.23	น้อย
13. นักเรียนจะโกหกเพื่อนว่าทำการบ้านเสร็จแล้ว ทั้งที่ยังทำไม่เสร็จ	2.19	1.24	น้อย
14. นักเรียนรู้สึกว่าบริเวณห้องน้ำ โรงอาหาร หรือหลังโรงเรียน เป็นที่นักเรียนชอบมากกว่าห้องเรียน	2.35	1.31	ปานกลาง
15. นักเรียนไม่อยากแจ้งผลการเรียนให้ผู้ปกครองทราบ	2.50	1.40	ปานกลาง
16. นักเรียนปิดบังเรื่องการหนีเรียนให้ผู้ปกครอง	2.57	1.49	ปานกลาง
17. นักเรียนเมินเฉยต่อคำตักเตือนจากครูผู้ปกครอง	2.14	1.16	น้อย

ตารางที่ 2 (ต่อ)

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กนักเรียน	M	SD	ระดับ
18. นักเรียนออกนอกบริเวณโรงเรียนก่อนถึงเวลาเลิกเรียน	1.60	0.91	น้อย
19. แม่ครูประจำชั้นบอกให้เข้าห้องเรียนนักเรียนจะไม่รับฟังและเดินหนีไป	1.66	0.87	น้อย
20. นักเรียนเดินเตร็ดเตร่ไปมาภายในโรงเรียน	2.07	1.07	น้อย
รวมเฉลี่ย	2.24	1.13	น้อย

นักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียนส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากนักเรียนไม่ชอบเรียนวิชานั้นๆ พบร้อยละ 42.85 รองลงมาคือรู้สึกเบื่อ ร้อยละ 33.67 และเพื่อนชวนหนีเรียน ร้อยละ 12.24 ส่วนสถานที่ที่นักเรียนมักอยู่ขณะหนีเรียนพบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนหลบหนีอยู่ภายในโรงเรียนพบร้อยละ 54.08 รองลงมาเป็นห้างสรรพสินค้า ร้อยละ 18.36 และหอพักเพื่อน ร้อยละ 15.30 ตามลำดับ นอกจากนี้ผลการศึกษายังพบว่าจำนวนครั้งในการหนีเรียน ส่วนใหญ่เป็นเทอมละ 1 ครั้ง พบร้อยละ 39.80 หนีเรียนเทอมละ 2 ครั้ง พบร้อยละ 26.53 และหนีเรียนมากกว่า 3 ครั้งต่อเทอม พบร้อยละ 22.45 ดังแสดงในตารางที่ 3 และ 4

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาเหตุที่หนีเรียนและสถานที่อยู่หลังจากที่หนีเรียน (n = 98)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
สาเหตุที่หนีเรียน		
นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชานั้นๆ	42	42.85
รู้สึกเบื่อเรียน	33	33.67
เพื่อนชวนหนีเรียน	12	12.24
รู้สึกไม่ชอบครูผู้สอน	11	11.22
สถานที่อยู่หลังจากที่หนีเรียน		
นักเรียนหลบหนีอยู่ภายในโรงเรียน	53	54.08
ห้างสรรพสินค้า	18	18.36
กลับไปอยู่บ้านเพื่อน	15	15.30
สวนสาธารณะ	12	12.24

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งของการหนีเรียน (n = 98)

จำนวนครั้งของการหนีเรียน	จำนวน	ร้อยละ
1 ครั้ง/เทอม	39	39.80
2 ครั้ง/เทอม	26	26.53
3 ครั้ง/เทอม	11	11.22
มากกว่า 3 ครั้ง/เทอม	22	22.45

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนรู้ซึ่งเป็นพฤติกรรมแสดงออกทางลบ พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม $r = -0.469$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับพฤติกรรมการหนีเรียน

พฤติกรรมหนีเรียน	เจตคติต่อการเรียน	รวม
น้อย	-.346**	
ปานกลาง	-.460**	-.469**
มาก	-.389**	

** $p < .01$

อภิปรายผลการวิจัย

ความสัมพันธ์ของเจตคติต่อการเรียนและพฤติกรรมการเรียน จากผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีเจตคติในระดับมากที่สุดที่พบค่าเฉลี่ยสูงสุดในประเด็น นักเรียนคิดว่าการศึกษาคือการพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้น รองลงมาคือ นักเรียนคิดว่าการเรียนหนังสือมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน และนักเรียนคิดว่าหากนักเรียนตั้งใจเรียนจะทำให้สอบได้คะแนนสูงขึ้น ซึ่งเป็นเจตคติที่ดี ที่จะส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่ดีต่อการเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของทิพย์วรรณ สุขใจรุ่งวัฒนา และธีรศักดิ์ อุ่นอารมณ์เลิศ (2553) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนที่ดีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าเจตคติต่อการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้นักเรียนแสดงออกทางพฤติกรรมการเรียนที่ดี การตระหนักรู้ด้านการเรียนหรือเจตคติต่อการเรียน พบว่ากลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนที่ดีนักเรียนจะมีความตระหนักรู้ มีเจตคติต่อพฤติกรรมการเรียนที่ดีจะตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อความสำเร็จในอนาคต และคิดว่าการศึกษามีความสำคัญในชีวิต ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่ดีนักเรียนจะมีความตระหนักรู้ต่อพฤติกรรมการเรียนที่ด้น้อย เพราะคิดว่าการเรียนยาก ไม่ตั้งใจเรียน ไม่อยากเรียนต่อ สอดคล้องกับการศึกษาของสุวภัทร แก้วกล้า (2554) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดเมธังกราวาส (เทศร์ฐราษฎร์นุกุล) จังหวัดแพร่ พบว่าปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนคือนิสัยทางการเรียนเจตคติต่อการเรียนของนักเรียน นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนที่ดี ทำให้มีปัญหาในการเรียนน้อยเพราะนักเรียนจะมีความตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน วางแผนการจัดระบบการเรียนของตนเอง รู้จักแบ่งเวลา รู้จักการแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนอยู่เสมอ สามารถปรับเปลี่ยนและปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลง สอดคล้องกับการศึกษาของพิรุณโพรย สำโรงทอง (2554) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีเจตคติต่อการเรียนที่ดีจะส่งผลต่อการเกิดแรงจูงใจในการเรียน ดังการศึกษาของ Ming et al. (2011) ศึกษาเจตคติต่อการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษา ประเทศมาเลเซีย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และให้ความใส่ใจ มีความสนใจต่อการเรียน ซึ่งแตกต่างกับการศึกษาของ Sengkey, & Galag (2018) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 118 คน ที่อินโดนีเซีย พบว่านักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนระดับปานกลาง และมีแรงจูงใจในการเรียนในระดับมาก พบว่าเจตคติต่อการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียน สาเหตุที่นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนในระดับปานกลางน่าจะมาจากการที่นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

เจตคติต่อการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียนในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนไม่ดี กลุ่มตัวอย่างแสดงออกพฤติกรรมไม่สนใจเรียนอยู่ในระดับปานกลาง 8 ข้อจาก 20 ข้อ เช่น นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนหนังสือเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่าย นักเรียนคิดว่าการเรียนหนังสือทำให้เกิดความทุกข์ใจ นักเรียนคิดว่าการไปเที่ยวดูหนังในโรงภาพยนตร์น่าสนใจกว่าการไปโรงเรียนเพื่อเรียนหนังสือ สอดคล้องกับผลสำรวจความคิดเห็นของเยาวชน กรณีศึกษาตัวอย่างทั้งในระบบการศึกษาและนอกระบบการศึกษาอายุระหว่าง 15-24 ปี ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบประเด็นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหนีเรียนของเยาวชนคือ นิสัยและเจตคติต่อการเรียนของเด็กไม่ชัดเจน เด็กไม่ทราบว่าตัวเองชอบอะไร ต้องการประกอบอาชีพอะไรในอนาคตค่อนข้างเลื่อนลอย ขาดเป้าหมายและความมุ่งมั่นของการเรียนรู้เพื่ออะไร เด็กก็สักแต่เรียนไปวันๆ ไม่มีชีวิตชีวา เบื่อหน่ายในการเรียน (เอแบ็คโพลล์ อ้างถึงใน เชิดศักดิ์ ใจยาบุตร, 2558) จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียนส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากนักเรียนไม่ชอบเรียนวิชานั้นๆ รู้สึกเบื่อ และเพื่อนชวนหนีเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของชีวัน เขียววิจิตร (2551) พบว่าปัจจัยด้านตัวผู้เรียนที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมหนีเรียน เด็กไม่ชอบเรียนในบางวิชา เพราะเกิดจากความไม่เข้าใจในบทเรียนทำให้เรียนไม่รู้เรื่อง ซึ่งเป็นผลทำให้เด็กมีปมด้อยในเรื่องการเรียนและคิดว่าตนเองเรียนไม่เก่งเท่าเพื่อน อีกทั้งโดนครูว่ากล่าวและคอยตอกย้ำถึงเรื่องการเรียนที่เป็นปมด้อยของเด็ก สิ่งเหล่านี้เป็นชนวนทำให้เด็กเกิดความท้อแท้ จึงทำให้ไม่อยากเข้าเรียนและการสอนของครูบางท่านเป็นสิ่งที่น่าเบื่อสำหรับเด็ก เด็กมีความสนใจในกิจกรรมทางสังคมที่เป็นกลุ่มใหญ่ ในหมู่เพื่อนสนิทซึ่งขึ้นอยู่กับความพอใจที่จะเลือกเพื่อให้ออกมาเล่น เมื่อเพื่อนสนิทในกลุ่มหนีเรียนจึงแสดงพฤติกรรมหนีเรียนเช่นกัน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับจากเพื่อนๆ ในกลุ่ม จากผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมหนีเรียนส่วนใหญ่พบ 1 ครั้งต่อเทอม รองลงมาคือ 2 ครั้งต่อเทอม และมากกว่า 3 ครั้งต่อเทอม ตามลำดับ สำหรับพฤติกรรมการเรียนเด็กส่วนใหญ่แสดงพฤติกรรมในระดับปานกลางที่พบค่าเฉลี่ยสูงสุดในหัวข้อนักเรียนผัดวันประกันพรุ่ง เช่น “เอาไว้ก่อนวันหลังค่อยทำ” รองลงมาตามลำดับคือ นักเรียนไม่ส่งงานตามที่ครูมอบหมาย นักเรียนไม่ชอบเรียนหนังสือ และในส่วนการสนับสนุนของครอบครัวนั้นพบว่า นักเรียนมักไม่แจ้งผลการเรียนให้ผู้ปกครองทราบ นักเรียนปิดบังเรื่องการหนีเรียนให้ผู้ปกครอง ซึ่งนักเรียนราวร้อยละ 50 มีบิดามารดาจบการศึกษาระดับชั้นประถมถึงมัธยมศึกษาตอนต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการผลการวิจัยไปใช้

สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหารการศึกษา อาจารย์ นักเรียนและผู้ปกครองในการวางแผนพัฒนาหรือหาแนวทางส่งเสริมเจตคติต่อการเรียน การปรับทัศนคติและความเห็นต่อการเรียนโดยอาศัยผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนร่วมกัน ส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนที่ดีแก่นักเรียนให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อพัฒนาบุคลากรของประเทศชาติให้มีคุณภาพ ครู ผู้ปกครอง และพยาบาลอนามัยโรงเรียน ควรนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรมนักเรียน ด้านเจตคติต่อการเรียน ควรมีการวางแผนร่วมกันเพื่อป้องกันพฤติกรรมหนีเรียน โดยการให้ความรู้ให้เกิดความร่วมมือระหว่างครู ผู้ปกครอง พยาบาลอนามัยโรงเรียน และนักเรียน เพื่อให้เข้าใจเกี่ยวปัจจัยด้านต่างๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมหนีเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการหนีเรียนของนักเรียนนอกเหนือจากการศึกษาปัจจัยที่มาจากตัวนักเรียนเอง เช่น ปัจจัยด้านครอบครัว ด้านโรงเรียน ครูและสภาพแวดล้อมอื่นๆ

2.2 ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้านพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก ในการสะท้อนพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียน ตามบริบทที่เกิดขึ้น เพื่อนำสู่การแก้ปัญหาอย่างแท้จริง

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2556). *ผลการรายงานสภาวะการณ์เด็กและเยาวชนปี 2549-2550*. สำนักงานสถิติแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์).
- เครือข่ายสมาพันธ์ กระทรวงศึกษาธิการ อุดรธานี. (2560). *รายงานผลการปฏิบัติการเครือข่ายสมาพันธ์อุดรธานี และเจ้าหน้าที่เทคนิคเทศบาลนครอุดรธานี*. อุดรธานี : ศูนย์สมาพันธ์อุดรธานี.
- ชีวัน เขียววิจิตร. (2551). *การศึกษารายการหนี นักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียน*. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เชิดศักดิ์ ไชยาบุตร. (2558). *วิจัยในชั้นเรียนเรื่องปัญหานักศึกษาหนีเรียน*. ลำปาง : วิทยาลัยการเทคนิคลำปาง. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- ทิพย์วรรณ สุขใจรุ่งวัฒนา และธีรศักดิ์ อุ่ณารมณเลิศ. (2553). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนที่ต่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดนครปฐม. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 1(2), 126-139.
- ปิยธิดา ศรีจันดา. (2556). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการประพฤติผิดกฎระเบียบของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย: ศึกษาเฉพาะกรณี โรงเรียนในเขตจอมทอง จังหวัดกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิทยบริการ*. 24(4), 1-10.
- พิรุณโปรย สำโรงทอง. (2554). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู*. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวภัทร แก้วกล้า. (2554). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดเมธังกราวาส (เทศรัฐราษฎร์นุกูล) จังหวัดแพร่*. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Best, J. W. (1997). *Research in Education* (3rd ed.). Englewood Cliffs N.J.: Prentice-Hall.
- Ming, T., Ling, T., & Jaafar, N. (2011). Attitude and motivation of Malaysian secondary students toward learning English as a second language: A case study. *The Southeast Asian Journal of English Language Studies*, 17(1), 40-45.
- Sengkey, V. G., & Galag, E. H. (2018). Student attitudes and motivation in learning English. *Catalyst*, 17, 115-122.
- Yearwood, E. L., Pearson, G. S., & Newland, J. A. (2012). *Child and Adolescent Behavioral Health: A Resource for Advanced Practice Psychiatric and Primary Care Practitioners in Nursing*. West Sussex, UK : Wiley-Blackwell.